

A Pedagógiai Szeminárium ma már hézagpótló folyóirat, friss, eleven lüktető szelleme a modern nevelési és didaktikai elveket propagálja. (kd.)

A gyermek f. évi 6—7. száma új szerkesztőt kapott Cser János személyében. A korán és tragikusan elhunyt Kenyeres Elemér dr.-nak, a kiváló gyermekpszichológusnak örökét vette át az új szerkesztő.

A f. szám első helyén Domokos Lászlóné búcsúzik el megható szavakkal a Gyermektanulmányi Társaság tudósától, a nagy ígéretek várományosától. Bognár Cecília: Diáköngyilkosságok, Cser János: A figyelem kísérleti vizsgálata a 10—14 éves korban I., Kempelen Attila dr.: A serdülők nyelvi fejlődése lélektani szempontból, Fodor Márk dr.: A munkaiskola előnyei a tanár szempontjából, Hamvai Vilmos: A fővárosi napközi otthonok első önálló munkakiállítása címen hoznak igen értékes tanulmányokat.

A lap további részében könyvismertetéseket találunk, a többek közt Mitrovics Gyula: A neveléstudomány alapvonalai c. összefoglaló nagy kézikönyvről (Cser János), dr. Tettamanti Béla és Máhrer Erzsébet dr.: A Magyar Pedagógia 40 évfolyamának (1892—1931) tartalom- és névmutatójáról. (Jankovits Miklós dr.)

A Magyar Tanítóképző XLVI. évf. 7—8. számának két cikke foglalkozik az irodalomtörténet tanításával. Az első, Az irodalomtörténet tanítása szellemtörténeti megvilágításban, Gyurjács András írta, a másodikat Adalékok az irodalomtörténet tanításának módszeréről címen dr. Mandola Aladár.

Az a mélyreható tudományos mozgalom, amely az emberi művelődés fejlődésének kutatásában nem elégszik meg a pozitív eredmények összegyűjtésével, hanem azokban és azok mögött az emberi lelket keresi, mint amely ez eredmények létrehozásában első és döntőjelentőségű volt, a szellemtörténeti irány, nemcsak új szépségek csodáit bontotta ki a tudományok, főként a szellemtudományok egyes ágaival foglalkozók előtt, hanem merész kérdésekkel döngeti e tárgyak tanításának módszerét.

Gyurjács András cikke négy ilyen kérdésre keresi és adja meg a feleletet.

Az elsőre, vajjon szüksége van-e az irodalomtanítás mai gyakorlatának a szellemtörténet frissítő és termékenyítő hatására, határozott igennel felel. Cikke szerint az irodalomtörténeti kézikönyvek hemzsegnek a kinos részletességgel felsorakoztatott adatoktól s ezek sokszor még a többre és jobbra törekvő tanár friss életlendületét is elsorvasztják. Példákon szemlélteti, mi a különbség az író műveinek adatszerű tárgyalása és szellemtörténeti szempontú feldolgozása között.

Azzal, hogy e kitűnően megválogatott és gondosan feldolgozott példák a szellemtörténeti álláspontnak különböző változataira és típusaira vonatkoznak s ezzel az irodalmi oktatás egész körére kiterjednek, megfelel a második kérdésre is: vajjon beleilleszthetők-e ezek az irodalomtanítás munkájába, van-e ennek hatása a tanuló lelkére? A felelet természetesen itt is csak igenlő lehet.

Didaktikai következménye a harmadik megállapítás, amely súlyosan elítéli a költői művek, kötelező olvasmányok lelketlen, tisztán adatszerű feldolgozását.